

Literární sešity

Zpověď mystika
Ladislav Veselý

Slovo na úvod.

Tato kniha vznikla jako odpověď na stále více sílící nezdravé názory o správnosti dnešního uspořádání světa i jeho řízení. Příběh zde popisovaný je pouze malou výsečí skutečného života člověka, kterého možná mnozí z vás potkávají každý den, či jej dokonce znají osobně. Přitom ani netuší, koho vlastně potkávají či znají. Tento človíček se v očích svého okolí jeví jako malý český trouba, kterého je možno opíjet rohlíkem. Ovšem, lidé kteří měli možnost poznat jeho schopnosti, rozdělili se na dvě skupiny. Ta první skupina se odtáhla a dělá, že jej nezná. Druhá skupinka, která je méně početná, vytvořila kolem jeho osoby ochranný val, aby se mohl nerušeně věnovat práci pro blaho lidí a zarytě mlčí o jeho schopnostech i činech. Ani v této knize není popsáno vše. Je zde pouze to, co je možné zveřejnit. I tak má vážený čtenář možnost vytvořit si vlastní názor na svět, na svoji maličkost i na tuto knihu. Jejím posláním není totiž někoho poučit, ale donutit – ho zamyslet se nad tím, co se kolem nás na této planetě děje a jaké to má následky pro život lidí. Ty horší následky teprve přijdou! Ale, nemusely by přijít, kdyby si lidé nenechali nic nalhávat od rádooby moudrých a začali naslouchat těm opravdu moudrým. Nic více nelze od této knihy očekávat!

s úctou autor

Příchod na svět

V ranních hodinách měsíce března se o své místo na slunci přihlásil malý klučina, který dostal jméno Dalimil Ticháček. První roky svého života prožil na dvorku u chaloupky své babičky. Zde sbíral i první poznatky o světě zatím představovaném pouze hranicí plotu mezi dvorkem a okolním prostředím. I to však našemu malému badateli stačilo, neboť zde bylo velké množství věcí, které bylo z pohledu dítěte nutno prozkoumat. Několikrát do roka však bylo toto Dalimilovo badatelské prostředí narušeno velkým počtem lidí. Stávalo se tak vždy, když na návštěvu přijela teta z Prahy i se svým balíčkem papírků. Na těch byly namalovány obrázky, které se Dalimilovi moc líbily a rád si je prohlížel. V té době ještě nechápal, že ty papírky jsou karty a teta že vykládá pomocí těchto karet všem sousedkám z okolí osud neboli budoucnost. Až později se dozvěděl pravdu a také to, že vše, co teta předpověděla, že se vyplnilo. To jsme však trošičku přeskočili časový sled. A tak honem zpátky na dvorek. Tato teta svoji návštěvu spojovala také s cestou na hřbitov, kde měli hrob její rodiče. Dalimil rád chodil na hřbitov s tetou, neboť to pro našeho klučinu znamenalo opustit na chvíli svůj oplocený svět a poznat také svět za plotem. Cestou se vždy stavěli v hospodě na žlutou limonádu a jako bonus byl pro Dalimila koupon cukrový špalek, který tak rád cucával. Teta nebyla na Dalimila nikdy zlá. Spíše naopak. Měla tendenci jej rozmazlovat. Z Prahy mu pokaždé přivezla nějakou tu hračku a cestou ze hřbitova spolu trhali luční květiny do

vázičky pro Dalimilovu maminku. Tak běžel čas a roky utíkaly.

Jednoho dne, když šel opět Dalimil s tetou na hřbitov, bylo mu divné, že je teta dnes tak podivně tichá. Vždyť jindy vypráví Dalimilovi pěkné historky, ale tentokrát šlapou vedle sebe pěkně potichoučku. U hrobu se teta na chvíli posadila a zahleděla se na hřbitovní zídku. Dalimil měl pocit, jakoby teta přestala na chvíli žít. Po chvíli se teta opět vrátila jakoby zpátky do svého těla a tiše pronesla: „Dnes jsme tady spolu Dalimile naposledy. Na zídce seděli mí rodiče a maminka mi řekla, že se už brzy spolu setkáme. A to znamená, že další návštěvu již nebudu moci vykonat“. Po těchto slovech se zvedla a spolu s Dalimilem šla naposledy natrhat luční květiny pro jeho maminku do vázičky. Tak, jak to dělávali spolu od té doby, co začal Dalimil cupítat a doprovázet tetu na hřbitov. To byl také poslední den, kdy viděl svoji tetu a dlouho nedokázal pochopit, proč už teta k nim na návštěvu nejedí.

Odchod do města

Když Dalimil Ticháček dovršil věku pěti let, odstěhoval se s rodiči z rodné chaloupky do města. Zde poznal mnoho nových lidiček. Mezi nimi také svoji sousedku, paní již v letech jeho babičky. Ta si malého Dalimila oblíbila a když bylo potřeba tak jej ráda pohlídala. Tak měl Dalimil možnost zjistit, že i sousedka má karty s obrázky a ženy z okolí k ní chodí na návštěvu ze stejných důvodů, jako kdysi chodily za jeho tetou, když přijela z Prahy na návštěvu k nim do chaloupky. Paní Řeháčková, tak se sousedka jmenovala, měla ale ještě jednu tajuplnou věc.

Tou věcí byl velký papír s křížem a písmenky. Po něm se pohyboval takový malý stoleček se třemi nožičkami. Malý klučina netušil k čemu je tato věc určena. Jen se mu líbilo, že se ženy, které přišly k paní Řeháčkové na návštěvu, pokaždé posadily ke stolu. Na stůl položily velký počmáraný papír a na ten ještě postavily onen malý stoleček. Každá z žen poté položila na stoleček svou pravou ruku a paní Řeháčková začala klást stolečku otázky. Po každé otázce se dal stoleček do pohybu po velkém papíře a dokavad se nezastavil, žádná žena si nedovolila vydat ani hlásku. Tak uplynul Dalimilovi celý rok a přišla na řadu další etapa jeho teprve se rozvíjejícího života.

Začal chodit do první třídy základní školy. Tím se otevřel pro malého Dalimila Ticháčka nový svět a tak na čas zapomněl na ten svůj dosavadní svět i jeho tajuplnosti. Na stoleček paní Řeháčkové si během školní docházky vzpomněl ještě jednou. Stalo

se tak v páté třídě při výuce dějepisu. Pak na dlouhý čas zapomněl docela.

První zat'ukání

Teprve na střední škole dal v životě Dalimila již podruhé o své existenci vědět svět astrální. V té době z mladého Ticháčka vyrostl tichý, až nenápadný mladý muž. Četl velice mnoho literatury. Nejvíce z oblasti science fiction. K této zálibě přidal ještě fotografování a toulání se po hradech i zámcích. Přitom člověk jaksi mnoho přátel nepotřebuje. Vystačí si se svou astrální družkou jménem „Samota“. V její přítomnosti může každý člověk láskyplně a nerušeně přemýšlet o vesmíru, životu a lidském údělu. Ale musí při tomto balancování na hraně dvou světů dávat pozor, aby se ten dvojí způsob života příliš nevzdálil od skutečné reality. Jen tak se dočká po určitém čase tolik žádané zvýšené citlivosti k životu a odpovědí na spoustu otázek, které lidstvo trápí od nepaměti. To se děje postupně a nenápadně. Jako první odměna na cestě poznání přichází schopnost předtuchy dalšího vývoje směru životní cesty. Tento stupeň je doprovázen vnitřním hlasem, který varuje svého nositele před možným nebezpečím. Lidé tomuto stavu vývoje mají tendenci říkat „šestý smysl“. Do tohoto stádia vývoje se dostal i Dalimil Ticháček.

Poprvé měl Dalimil možnost tento „šestý smysl“ poznat na vlastním životním toku jednoho říjnového dne roku 1982. V ten den odcházel z dílen učiliště na zastávku autobusu MHD. Ten jej měl dopravit na zastávku linkového autobusu, kterým dojížděl každý den do školy a zase zpět domů. Jelikož autobus MHD již stál nějakou dobu na zastávce, dal se Dalimil do běhu, aby jej ještě zastihnul. Když stanul u zadních dveří autobusu a chystal se nastoupit, dal

o své existenci vědět jeho vnitřní hlas. Náhle a bez varování i nějaké přípravy řekl: „Nenastupuj!“. V tu chvíli Dalimil zůstal na místě stát a díval se kolem sebe. Mezitím zavřel řidič autobusu dveře a začal vyjíždět ze zastávky.

Dalimil se začal pomalu vzpamatovávat z právě prožitého šoku a vypravil se již pěšky na zastávku linkového autobusu. Nedokázal zatím ještě pochopit, co se stalo. Po několika stovkách metrů v zatáčce u velké plechové ohrady došel Dalimil autobus na který předchvílí tolik spěchal a nakonec si nechal ujet. V zadní části autobusu byl zaklíněn nákladní automobil, jehož řidič nehodu zavínil. Okolo místa nehody se na silnici povalovaly sedačky, jež byly nárazem vymrštny ven i se svými pasažéry. Přesně v této části autobusu by se nacházel také Dalimil Ticháček, kdyby jej jeho vnitřní hlas nezastavil. Lidé z této části autobusu nehodu nepřežili. Zatím si nebyl Dalimil schopen uvědomit, k jaké změně u něj právě dochází. Pouze si pomyslel, že jeho anděl strážný byl právě včas na svém místě.

Toho roku měl však prožít ještě jeden takový zážitek. A to na vánoce. Při jedné ze svých procházek potkal svého spolužáka ze školy. Spolu se pak vypravili na malou okružní cestu po městečku. Na této cestě potkali o rok staršího kluka, který je pozval na malou vánoční projížďku autem. Oba svorně nabídku přijali a tak se trojice vypravila ke garáži pro auto. U garáže se ozval Dalimilův vnitřní hlas a káravě řekl: „Nikdo z vás nemá řidičák! Toto nemůže skončit dobře! Jdi raději domů dělat fotky“. Dalimil opět ztuhnul a chvíli se díval nepřítomným pohledem na oba hochy. Poté stydlivě oběma chlapcům řekl: „Kluci, já nejedu. Půjdu raději domů.“

Mám tam rozdělané nějaké fotky a tak je dodělám“. Otočil se a šel domů. Oba hoši se začali smát a na cestu počastovali Dalimila slovy o strašpytlech. Dalimil došel domů zaražený. Zavřel se do provizorní temné komory vytvořené z koupelny a po zbytek večera se již věnoval pouze fotografiím. Dva dny po této události se Dalimil od svého otce dozvěděl o nehodě, kterou oba posměváčkové měli. Naštěstí se pánům klukům moc nestalo. Jedna zlomená noha, jedna zlomená ručka a zmalované zadnice. Nejhůře dopadlo auto. Bylo na odpis!

Ani tato událost nedokázala Dalimilovi říci, co se děje. Nebyl ještě zralý na příjem takové zprávy. Během studií unikl díky svému vnitřnímu hlasu ještě jedné nehodě autobusu cestou do školy a získal tak přezdívku „Mazánek štěstěny“.

První krůčky

Po skončení studia začal Dalimil Ticháček pracovat v továrně na letecké motory. Zde se chtěl bez protekce, poctivou prací dopracovat postupu a bytu. Ten si pěkně zařídit a poté založit rodinu. Tak se připravit na klidné stáří a žít spokojeně až do konce svého života. Nakonec, byl přece pro takto odpovědný a pracovitý život vychováván po celou dobu svého dospívání. A to nejen svými rodiči, ale i lidmi ze svého okolí. Život sám mu však právě v této rovině uštedřil krutou ránu. Po letech práce a odříkání neměl nic. Jen oči pro pláč! Lidé, kteří jej vychovávali k poctivé práci a za ni mu slibovali poctivou odměnu, najednou pro jeho osobu jaksi tu odměnu neměli. Za svůj obětavý přístup k práci a odříkání nyní sklízel plody v podobě odstrkování a ponižování. Ovšem, jeho věku blízcí mladíci dostávali protekčně byty i vyšší finanční ohodnocení. Přitom se mnozí dokázali dobře flákat a další se moc neradi nechávali nutit k vyšším pracovním výkonům. Tak ztratila Ticháčkova práce a veškeré odříkání ve jménu vlastní budoucnosti smysl. Poznal v plné nahotě bezcharakternost a pokrytectví dospělých, kteří mu zcela úmyslně zničili mládí i budoucnost. Teď se dostal na samé dno své lidské existence a měl jen dvě možnosti jak dál. Za prvé vzdát život a začít pít. Tak by sice zapomněl na zlost a beznaděj, ale pouze by tím urychlil svůj odchod z tohoto světa. Nebo za druhé smířit se s osudem a snažit se hledat východisko. Zvolil v této kruté hodině svého života druhou variantu. A byla to dobrá volba, jak se později

ukázalo. Inu, když světská spravedlnost nefunguje, zastoupí ji spravedlnost boží.

Stalo se tak v měsíci září, roku 1988. Jednoho dne tohoto měsíce se Dalimil vypravil na návštěvu svého kamaráda, jenž měl stejné zájmy i koníčky. A tak bylo již dopředu jasné jaká témata budou oba mladí pánové při čaji probírat. Rozhovor v obývacím pokoji se rozbíhal a začal nabírat obrátky. V tom nejlepším zabloudil zrak Dalimila na polici plnou knížek. Zde upoutala jeho pozornost malá, útlá knížečka, jejíž název sliboval zajímavé čtení. Ticháček se proto rozhodl nachvíli přerušit rozhovor, aby si mohl onu knížečku půjčit a hned na místě si ji prolistovat. Přitom se začel do jedné z kapitol. Po přečtení kapitoly se již pouze zeptal svého kamaráda, kde onu knihu zakoupil a plný zvláštního neklidu se vypravil domů.

Doma nedokázal po celou noc usnout. Musel se stále vracet ke knížce a k obsahu přečtené kapitoly. Na druhý den vyrazil do města, aby si knihu koupil a mohl začít studovat. Již cestou domů z obchodu lačně hltal řádky první kapitoly. Během následujících dnů dokázal tuto knihu přečíst několikrát, takže znal pomalu její obsah nazpaměť. A poté teprve začal praktikovat doporučená cvičení. Již první den cvičení zažil něco, o čem zatím jen četl v duchovních knihách a okultní literatuře. Následující dny byly plné objevů a poznání. Onoho poznání, které naše lidská mysl zatížena hmotným světem nedokáže, či snad dokonce ani nechce pochopit.

Začal na svém těle i duši pozorovat změny, které nenásilně začaly formovat jeho osobní profil. Stával se vnímavější a citlivější k prostředí, ve kterém se

právě jeho maličkost nacházela. Slyšel zvuky a cítil vůně, které příroda nabízí a které nebyl doposavad schopen vůbec ve své jednoduchosti registrovat. Tento stav blaženého poznávání trval nějakou dobu. Po jeho plném dosažení se začaly dostavovat další schopnosti. Například: vycítit nebezpečí; poznat okamžik, kdy vám jiný člověk lže; či odhadnout vývoj dalších událostí. Jak plynul čas, přinášel Dalimilovi do cesty další knihy s touto tematikou. A mladý Ticháček pilně studoval i cvičil každý volný okamžik. Tak se jeho schopnosti rozšiřovali a úměrně s tím narůstaly potíže.

Nastal okamžik, kdy již nevěděl, jak dál. Jasně bylo jen jedno. A to, že dosavadní způsob života není dobrý. Postrádá duchovní směr i hloubku. Ta jako jediná je schopna naplnit člověka štěstím a také spokojeností. Stále více si dokázal uvědomit, jak prázdný byl doposavad jeho život. Ale jak dál, nevěděl. Svým postojem k životu se dostával do stále větší izolace. Lidé kolem jeho maličkosti nebyli schopni pochopit nic z toho, co jim povídal. Považovali jej za snílka a mírně ujetého člověka od normálu, který sami uznávali. Ticháček však na začátku své cesty poznání potřeboval nutně pomoc i pochopení. Osud jej postupně dovedl do společnosti věřících lidí i ke křtu. Poté následovalo několik velice šťastných let života v tomto společenství.

Období klidu a nová cesta

Dalimil Ticháček si našel práci řidiče sanitního vozu v nemocnici neboť jeho maličkost cítila, že jen práce pro druhé lidičky dokáže naplnit štěstím i uspokojením jeho osobu. Nevadilo mu ani dost nízké ohodnocení této práce. Hlavním motivem bylo vykonat něco na pomoc člověku v nouzi. Nedíval se na čas strávený v práci, ale na potřeby lidí. Ve svém volnu chodil do kostela nebo studoval další knihy s duchovní tematikou. Aniž by si to uvědomoval, násobily se jeho schopnosti. Z každého nového stupně poznání měla Ticháčkova osoba radost. Tento pocit radosti ještě násobily často projevované díky za práci, kterou vykonal pro lidi ve svém okolí. Člověk si na své pozemské pouti snad nemůže ani více přát. Skoro to vypadalo, že Dalimil dokázal dosáhnout ideálního stavu. Opak byl však pravdou!

Ten, kdo se neustále vzdělává, dojde jednoho dne k další tak říkajíc hranici, kterou musí překročit. Kdyby zůstal stát před touto hranicí a nešel dál, dostal by se do stavu silného vnitřního napětí, nebo totálního utlumení. To by mělo za následek pozdější vnitřní rozhádanost a začaly by se projevovat důsledky špatných činů na okolí. Do této kolizní situace se Ticháček nechtěl dostat a tak začal hledat pomoc u kněze.

Kněz však místo rady i pomoci začal Dalimila od nastoupené cesty poznání zrazovat. Dokonce zabavil a spálil Dalimilovi jednu starou knihu. Mladý Ticháček byl zmaten. Nevěděl, jak si má chování kněze vysvětlit. Měl jej velice rád a proto šel hledat pomoc právě k němu. Místo pomoci začala být jeho osobě vnucována jediná správná cesta. Tento způsob

komunikace však neměl mladý muž jménem Dalimil Ticháček rád! Na tyto rádoby jediné a správné cesty již jednou doplatil. Následky i nedůvěru vůči starším a zkušeným si ponese po celý život. Zůstala však otázka proč?

Jak už to bývá, odpověď nedala na sebe dlouho čekat. V kruhu lidí, které znal, vedla se diskuze o životě. Názory, které zde slyšel, velice odporovaly tomu, co by měl každý slušný a morální člověk hájit. O to smutnější bylo, že to říkalo i několik lidí z jejich farnosti. Vždyť to, co zde slyšel, nemohl on, člověk věřící hájit! Když si dovolil mít vlastní názor, dostalo se jeho maličkosti odpovědi, kterou by ani ve snu nečekal. „Tvoji povinností je držet pusku a makat. Na myšlení tu jsou VYVOLENÍ! A mezi ně TY rozhodně nikdy patřit nebudeš“. Bylo to řečeno jasně a pěkně surově. Skutečné hodnoty pravdy, lásky, víry a morálky vzaly zase jednou za své! Další zrada a podvod od starších členů lidské společnosti na jeho osobě. Dělení společnosti na vyvolené, pěšáky a ostatní pól nebylo cílem života Dalimila Ticháčka. Proto se jeho maličkost nenarodila!

V tento smutný den pochopil Ticháček jedinou pravdu. Jestli nechce zradit svoji víru, bude muset zůstat sám až do konce svého života. Přitom musí ještě více rozvinout svoje schopnosti a ty ve jménu své víry využít pro blaho všech lidiček. Ve společnosti, která je založena na té kruté hierarchii: „Kníže Igor, skupinka Stoupů a stádo tupounů“, ani jinou možnost nemá. A tak se opět ocitl na křižovatce mnoha cest a jen jedna jediná je ta správná! Která to je, ukáže život sám. On jen musí hledat a ve svém hledání vytrvat. Kolik přitom utrzí

ran, ponížení a nadávek, ví jen Bůh. Vlastně se opět jedná o další zkoušku, ve které musí uspět. Cesta zpátky pro jeho osobu již není. Došel až příliš daleko na své cestě poznání a proto musí na této cestě pokračovat. Dnes se mu chce plakat, ale zítra se již bude smát a pozítří může také klidně viset! I na to je nutné býti připraven.

Lidská společnost je pouze smečka ústavních chovanců, která vyvalila vrata od blázince a teď se bezmyšlenkovitě prohání po vesmírném korábu zvaném „Planeta Země“. Tak je třeba chápat veškeré její konání a mít s tou hordou cvoků soucit.

V té době se Dalimil dočkal také svého prvního snu, který mu s předstihem šesti měsíců vypověděl, co jej čeká. Ve snu viděl zcela jasně tři po sobě jdoucí obrazy, které mu v symbolech říkaly, co se musí v jeho životě odehrát, aby mohl dále pokračovat ve své nastoupené cestě.

V prvním obraze svého snu uviděl, jak od jeho osoby odlétá zub.

Ve druhém obraze uviděl pěknou sbírku starých palných zbraní umístěnou na stěně.

Ve třetím obraze uviděl, jak stojí před nějakou budovou a z jejích dveří mu nějakí lidé podávají skleněnou svítící tyčinku. On ji nejdříve odmítá, ale pak ji nakonec zvedne ze země a již si ji ponechá.

Od tohoto snu uplynulo šest měsíců a vypukla u Ticháčka velice zlá nemoc. Její léčba trvala celý rok. Příchod nemoci oznamoval Dalimilovi ve snu první obraz s odlétajícím zubem. Když opouštěl Ticháček nemocnici, musel také opustit ze zdravotních důvodů svoji práci i město, kde pracoval a vrátit se domů k rodičům. Tento krok v jeho životě oznamoval druhý obraz, ve kterém viděl ony staré

palné zbraně na stěně. Po uplynutí několika let se zdravotní stav Ticháčka zhoršil natolik, že mu byl nabídnut plný invalidní důchod. Dalimil nejdříve odmítal, ale nakonec přijal nabídku. O této změně v jeho životě dopředu informoval třetí obraz snu, ve kterém nejdříve odmítal svítící skleněnou tyčinku, ale nakonec ji sebral ze země a ponechal si ji.

To jsem však opět trochu předběhl čas i sled dalších událostí. Učinil jsem tak proto, aby vážený čtenář měl pěkně pohromadě první Ticháčkův komunikační sen a zároveň také jeho vyplnění. Jen tak je možné si uvědomit, že vedle našeho světa hmotného existuje ještě jiný svět a jeho konání má v případě potřeby vliv na život v tomto našem světě.

Na závěr bych chtěl ještě podotknout, že mladému Ticháčkovi trvalo celých sedm dlouhých let, než se naučil číst symboly svých snů, které používá ten druhý svět astrální ke komunikaci s některými jedinci lidského rodu. Naštěstí si začal své sny odpočátku zapisovat a tak se můžeme na stránkách jeho zápisníků vrátit o několik let zpět a vše si připomenout. A jen pro úplnost. Svě sny si poctivě zapisuje dodnes. Jeden nikdy neví, kdy se to může pro život hodit.

První pokus na nové cestě

Po zjištění pravdivého obrazu společnosti se Dalimil Ticháček již vydal na další etapu své životní pouti. Najednou byl sám jak ten trosečník v záchranném člunu na rozbouřeném oceánu. Avšak, on nemá na rozdíl od skutečného trosečníka možnost vysílat své SOS a tudíž nemůže očekávat pomoc. Zato musí zcela změnit svůj život. Ten nyní bude stále častěji protkán starostmi nejen o nejbližší okolí, ale také starostmi o zbytek světa. Vždyť hranice mezi státy nic neznamenají! Důležitá je pouze hranice mezi planetou zemí a okolním vesmírem! Ta jediná určuje možnosti i bezmocnost člověka. Z této situace musel začít Dalimil Ticháček vycházet. Proto začal uplatňovat své schopnosti nejdříve ve svém okolí.

Jako první objekt své pomoci si vybral, jak už to bývá, jednu dívku. Tu měl v té době tajně více než jen rád! Úspěch ovšem slavil jednodušší, ale o to hezčí protivník. Ten také dokázal dívčinu přesvědčit o své lásce k ní a jako důkaz její lásky si vyžádal fotografie jejího krásného dívčího těla. Poté začal tyto fotografie prodávat za účelem získání peněz. Dalimil se při jedné z řady svých meditací o tomto hanebném činu dozvěděl a počal hledat pomoc u lidí, jimž věřil. Strach o život dívky jej přinutil sehnat si důkazy o zlých úmyslech soka v lásce a předložit je danému okruhu lidí k posouzení. Nikdo z oslovených lidiček však nechtěl uvěřit, že by se tato tichá a milá dívka mohla dát přemluvit k něčemu takovému. Natož, že jí může hrozit nějaké nebezpečí.

Život sám však dokázal mnohokrát přesvědčit mladého Ticháčka o tom, co milující dívka, či žena

dokáže pro toho, koho miluje obětovat. A že následky poté nese ta žena či dívka na svých bedrech také sama, již věděl ze života též. Jakmile se ujistil, že se pomoci nedočká, udělal ze své maličkosti naivního troubu a stáhl se tiše do ústraní. Musel ponížit sám sebe, neboť by v opačném případě dívce spíše ublížil než pomohl. Provedl ve svém domově nezbytné procedury, aby se dozvěděl, co bude následovat.

Tak se dozvěděl, že je na cestě potomek, na kterého bylo započato v době, kdy se ona dívka nacházela mimo svoji rodnou zemi. Stalo se tak v cizině, kam za ní přijel její miláček, aby zde opět nafotil další kolekci fotografií jejího dívčího tělíčka. Inu, potřebu peněz měl mládenec velikou, ale chuť do poctivé práce žádnou. Teď se Dalimil musel rozhodnout. Buď ponechá dívčinu svému ne moc pěknému osudu, nebo obětuje sebe a začne dívku při svých meditačních cvičení ochraňovat.

Rozhodl se pro druhou variantu a každou energii, která při meditaci vzniká, obětoval na ochranu dívky. I když tento způsob zasahování do chodu světa má za následek zhoršení zdravotního stavu meditující osoby a může také přivodit její smrt. Tento druh činnosti vyčerpává lidský organismus více a krutěji než těžká práce či nemoc. Je přitom zcela jedno, zda se dotyčná osoba snaží pomáhat nebo škodit. Přesto se Ticháčkovi podařilo i přes tato úskalí dostat dívku v pořádku zpět do vlasti a později také z vlivu onoho podařeného nápadníka. Dnes je dívka v bezpečí a již bude mít klid do konce svého života. Dalimil to ovšem krutě zaplatil dalším zhoršením svého zdravotního stavu. Musel zanechat práce, pro kterou doslova žil a rozloučit se s mnoha

příjemnými věcmi na své životní pouti. A to vše anonymně! On však nelituje. Dnes už ví, že člověk, který se nedokáže obětovat pro jiné lidičky, není člověkem. Je pouze živou mrtvolou člověku se podobající. A tak první Ticháčkův pokus o využití svých schopností dopadl celkem dobře. On jej přežil a dívčina může nyní v klidu řádně vychovávat svého potomka. A tak to přeci mezi naší společností lidskou býtí má!

A co dodat na závěr? Do těchto dnů, tj. 11.7.2005, kdy píši tyto řádky, žije dotyčná dívka spokojeně se svým potomkem u svých rodičů. A její láska? Ta se zcela vrhla na šikmou plochu zločinu i neřesti. Pomalu, ale jistě se dostává do hledáčku mafie, které je stále více na obtíž. Proto také jednoho dne tato organizace zločinců a obchodníků s lidským utrpením ukončí jeho mladičkový život. Dostal se svým postojem k životu do kruhu bezduché formy života části lidské společnosti, která je založena na požívání sebe samých. Smutná realita dnešní doby.

Pravda v předstihu

Poté, co Dalimil Ticháček dokončil pomoc své tajné lásce, musela si jeho maličkost naordinovat na dlouhý čas odpočinek. Jeho tělo bylo zcela vyčerpáno a hrozilo zhroucení. Tak dalece to přece jen nechtěl nechat dojít.

Čas svého odpočinku rozdělil tak, aby se mohl věnovat nejen meditaci, ale také práci s kyvadélkem. Vždyť se rozhodl pomáhat lidem a tak si nemůže dovolit žádné velké lenošení. I čas odpočinku musí proto využívat k dalšímu zdokonalování se v práci s kyvadélkem.

Když se zdálo, že je již v přijatelných kolejích, začal se opět zajímat o svět. V té době vyprovokoval jeden stát válku proti jinému státu. Proto se mladý mystik pustil do práce, aby zjistil pravdu. Ta nebyla vůbec příjemná. To už tak u pravdy bývá. Přesto měl Dalimil potřebu tuto pravdu zvěstovat celému světu. Bral to jako svoji povinnost, neboť každý slušný člověk má jasnou povinnost hlásat pravdu! Jenže zapomněl, že tuto svoji pravdu říká světu s předstihem půl roku. A lidé nejsou ochotni slyšet pravdu, dokavad' je dobře maskována lží. Jakmile lži dojde kyslík, tak již lidé začnou pravdu brát aspoň na vědomí. Jenže, to už bývá pozdě, neboť vlak rozjetý paní „Lží“ se nedá již zastavit a musí se nechat dojet do stanice „Konečná“. Přitom zbytečně zmaří životy mnoha nevinných lidiček, kteří za nic nemohou.

Po zvěstování pravdy světu snesly se urážky na hlavu Dalimila Ticháčka. Ten si však z toho nic nedělal. Věděl že triumfovat bude nakonec on. Jen si uložil jména všech křiklounů do svého malého

archívu. Tak to vyžadoval jeho tajemný hlas, který mu radí i pomáhá. Aby toho nebylo málo, tak si jedna politická strana začala vyskakovat do takové výše, až to každého soudného a myslícího člověka muselo zarazit.

Dalimil se proto zaměřil na tuto politickou stranu. Podrobil ji svým schopnostem a našel pouze takové hrůzostrašné duté prázdno. Ovšem až příliš moc nebezpečné, neboť si toto duté nic dovoluje myslet na vládnutí, politickou moc a peníze. I tuto jasnou pravdu zvěstoval Dalimil Ticháček světu. Tím se mu podařilo dosti rychle spustit pěkný kolotoč. Inu, pravda se nikomu moc nelíbí. Členové této politické strany začali Ticháčkovi vyhrožovat fyzickou likvidací a v této chvíli přišel na pomoc opět onen tajemný hlas. Při meditaci sdělil Dalimilovi, kam si má zajít pro důkazy o zločinech nejen členů strany „Dutých hlav“, ale také jejích sympatizantů. Poté musel tyto materiály podle návodu roztřídit do škatulek a připravit první varovné vycenění zubů na své protivníky. Ostatní municí si musel schovat na další etapu boje, která teprve přijde. Vše, co bylo Ticháčkovi řečeno, učinil doslova do puntíku. Když Dalimil vycenil zuby, nastal kolem jeho osoby klid. Uplynulo několik měsíců a musel i náčelník „Dutých hlav“ učinit veřejné pokání, neboť kromě křiváckého chování neměli jiný program pro lidi, kterým chtěli vládnout. V ten den chtěl Dalimil vyrazit do útoku. Měl přece v rukách všechny triumfy! Mohl vítězně zlikvidovat stranu „Dutých hlav“. Jenže v okamžiku, kdy se chystal zasadit smrtící úder, dostal varování od svého tajemného hlasu i ochránce. „Můžeš pomáhat lidem. Ale nikdy nesmíš lidi trestat! Na to máme jiné bytosti! Pamatuj si to! Jinak tě navždy

vyřadíme z našeho společenství. Přitom ztratíš naši pomoc i ochranu“. Ticháček na tento druh komunikace nebyl připraven a proto zůstal stát celý zkoprnělý. Takový nekompromisní postoj nečekal. Stáhl se do pozadí a začal přemýšlet, kde udělal chybu. Uplynulo hodně času, než na to přišel. Není bůh, aby mohl trestat. Je pouze malý pěšák na šachovnici toku času, který má pomáhat lidem, hlásat pravdu a nastavovat zrcadlo „Dutým hlavám“. Nic víc, nic míň. Po více jak roce a půl začali členové strany „Dutých hlav“ opět vystrkovat růžky a drze napadat každého slušného občana. A tak se Dalimil Ticháček rozhodl, že se na tuto stranu zase podívá blíže.

Stalo se tak dne 13.7.2005. To, co Dalimil zjistil, nebylo vůbec pěkné. Ovšem, jak už věděl, musí se v dějinách lidstva odehrát nejedna tragédie, aby lidé byli ochotni naslouchat pravdě, a nikoliv lžím služebníků zla. A co že to vlastně Ticháček zjistil?

Strana „Dutých hlav“ vyhraje volby a vytvoří novou vládu v jeho zemi se stranou „Chameleónů bezpáteřních“. Obě strany budou poté v jeho zemi vládnout dvě volební období. První volební období budou mít poměrně poklidné, neboť veškeré neúspěchy budou svádět na vládu předchozí a hanit tak veškerou její práci. Druhé volební období již ovšem s touto svojí taktikou nevystačí a lidé začnou dávat svoji nespokojenost hlasitě najevo. Tyto strany přivedou zemi do ještě větší bídy. A to nejen v zemi Dalimila Ticháčka. Tento smutný vývoj se odehraje ve všech zemích světa, kde jsou u moci stejné politické strany, jako v zemi Ticháčka. Tím se tyto strany a jejich členové samy vyčlení ze společnosti. Řada těchto politických uskupení zcela zanikne a

členové budou muset začít skládat účty. Žádného člověka, který se podílel na této devastaci lidské společnosti i samotné planety nemine trest. Boží mlýny se začínají pomalu ale jistě již připravovat na tento velký úkol.

Poprvé v dějinách lidstva zvítězí na dost dlouho pravda, láska, morálka, slušnost. Bude muset, jinak by totiž život na této planetě zanikl. A viníci si nebudou užívat zločinně nabytého majetku. Tak to chce bůh a tak to taky bude. Ať si členové „Dutých hlav“ a „Chameleónů bezpáteřních“ říkají, co chtějí. Jen je smutné, že bude muset být díky lidské tuposti ještě mnoho nevinných obětí. To však není ještě všechno! V následujících letech se dostanou na světlo boží nechutné skandály členů obou stran. Primát však budou mít členové strany „Dutých hlav“. Nejúrodnější budou následující dva roky. Přesto budou aktéři těchto skandálů drze popírat svoji vinu i přes průkaznost důkazů. Tak si budou jisti svojí nesmrtelností!

Spojení na dálku

Dalimil Ticháček se po této zkušenosti s členy strany „Dutých hlav“ opět na nějaký čas uklidil do ústraní. Rozhodl se chvíli z bezpečné vzdálenosti sledovat dění nejen ve svém okolí, ale i ve světě. V jeho nitru se začala mísit touha pomáhat s velikou chutí pořádně nakopat do oněch míst i někam jinam všechen odpad lidské společnosti, jenž má tolik drzosti, že si dovoluje tlačit se na řídicí místa v jednotlivých státech světa. Ale, jak již věděl, nesmí tyto odpadky uklidit. Pouze jim může znepríjemňovat bytí na tomto světě a napravovat zlé následky jejich myšlenkových pochodů. Tak velice málo může učinit!

Tato skutečnost dokázal vyvolat v nitru Dalimila Ticháčka krutý vnitřní boj, který každý den drásal jeho nitro. On však musel tento boj vyhrát sám, bez cizí pomoci. Jinak by propad a stanul opět na začátku své cesty poznání. Zde nemohl očekávat pomoc ani od svého tajemného ochránce. Dalimil měl dny, kdy krocení své vnitřní síly, která chtěla neustále reagovat na křivácká jednání, zvládl až po dlouhých hodinách. Přitom se zpotil tak, že vypadal jako člověk, který právě vyšel z myčky na auta. Jen se jaksi zapomněl nechat také vyfénovat. Trvalo dlouho, než se Ticháčkovi podařilo tento boj vyhrát. Jako odměnu získal další schopnost.

Dokázal slyšet na dálku lidi, kteří se o něm právě baví. Tak se stalo, že poslal do vzdáleného města svým známým dopis. Obsah dopisu nebyl zrovna pro tyto milé lidičky v důchodovém věku příjemný. Napsal jim, že musí opustit jejich rady do života a vydat se na svoji vlastní cestu. Dále, že již odmítá

slepě podporovat ty, kdož lidem připravují na jejich pozemské pouti peklo. A je mu zcela jedno, jestli jsou tak jako on věřící, či nikoliv. On již hodlá ve své další části života posuzovat lidi pouze podle činů a ne podle řečí, či nějaké příslušnosti.

Třetí den po odeslání svého dopisu při meditaci měl zcela jasné slyšení. Dotyčná paní naříkala nad Ticháčkovým rozhodnutím a řekla: „Co nám to ten Dalimil udělal“. Její muž na tuto větu odpověděl: „Ten už je ztracený“. To Ticháčka velice zbolelo. Cožpak je normální, aby člověk jen tupě věřil a nepoužíval vlastní mozek? Hned sedl a napsal oběma lidičkám druhý dopis, kde jim napsal, co si o něm doma povídali a také přidal výsledky voleb, které měly za čas být. Ty dopadly přesně tak, jak Dalimil s předstihem napsal. Do dnešních dnů se tito milí staří manželé Ticháčkovi neozvali. Nyní Dalimil pochopil, že pro tyto lidičky je již mrtvý člověk. Používat mozek holt není v dnešní době každému dovoleno! Takové výsady mají asi jen ti Vyvolení!

Po několika dnech nato musel jít na operaci otec Ticháčka. I tentokrát věděl Dalimil již dopředu, že budou komplikace. Proto opět začal již podruhé ovlivňovat svět a jeho chod. To proto, aby se jeho otec vrátil v pořádku domů. Málem tento boj s chodem světa zaplatil svým životem. Přesně ve čtyři hodiny odpoledne se u jeho otce, který právě ležel na operačním stole, objevilo nečekané krvácení. Dalimil přesně v této chvíli ucítil blížící se nebezpečí. Uleh na postel a nechal od svých nohou přes celé tělo unikat ven svoji vnitřní energii, kterou poslal na pomoc otci. Tato energie opouštěla jeho tělo hlavou, což vyvolávalo velice silné a

nepříjemně dunivé hučení v lebečním prostoru. Výsledek se ovšem dostavil. Krvácení se samo zastavilo, což si nedokázali vysvětlit páni doktoři a tak nechali po operaci provést další lékařské testy. A tak vše dopadlo dobře. Aspoň prozatím, neboť chod světa se nedá ovlivnit na delší dobu. Pouze se dá zpomalit. Ten den kolem 18 hodiny zavolal do nemocnice na Jipku a nechal otce pozdravovat. Ve 3 hodiny ráno pak jasně slyšel, jak sestřička jeho otci říká: „Pozdravuje vás pan Ticháček“. A otec jí odpověděl: „To je můj syn, který je doma sám“. Jakmile otce převezli na normální pokoj, naložil Dalimil do auta otcova kamaráda a spolu se vypravili do nemocnice na jeho návštěvu. Po příchodu na pokoj otec Dalimilovi řekl: „Sestřička mi vyřídila tvůj pozdrav“. Dalimil odpověděl: „Já vím. Bylo to ve 3 hodiny ráno“. A otec nato odpověděl: „Ano, byla mi tou dobou vyměnit kapačku a já se přitom probudil z tvrdého spánku“. Otcův kamarád jen koukal a nechápal. Nevěděl nic o Ticháčkových schopnostech a něco mu pracně vysvětlovat nemělo smysl. To věděl Dalimil i jeho otec. A asi je to tak lepší.

Srdce na dlani

Ani poslední trpká zkušenost s lidmi nedokázala odradit Dalimila Ticháčka od jeho věčné touhy pomáhat svým bližním. Cestou od svého ošetřujícího lékaře v našem hlavním městě si koupil u pouličního prodejce časopis Nový poločas. Tímto svým činem dal prodejci možnost získat nějaké finanční prostředky, aby mohl přicházející noc strávit v azylovém domě a ne pod širým nebem hlavního města. Jednalo se totiž o člověka bez domova, který si prodejem časopisu vydělával peníze nutné pro své přežití. A časopis Nový poločas je vydáván právě proto, aby lidem z ulice byla dána aspoň nějaká šance přežít každý nový den. Ticháček znal časopis Nový poločas od samého počátku jeho vzniku. Znal také důvod, proč se objevil. Tím byl Dalimilovi ještě více sympatický. Sledoval proto velice pozorně jeho vývoj a stal se tak svědkem nejednoho mocenského boje v redakci tohoto časopisu. Inu, ne každý má čisté úmysly a otevřené laskavé srdce. Stále mezi námi lidmi přežívají hyeny, které chtějí bezpracně parazitovat na neštěstí druhých lidiček. Naštěstí však v tomto boji prozatím vždy zvítězila skupinka lidí, kterým šlo o dobrou pověst časopisu i naplnění jeho poslání.

Dalimil prolistoval koupený časopis a dostal několik nápadů, jak ještě více pozvednout jeho úroveň. Ne, časopis nebyl špatný, ale byl po vzoru jiných médií takzvaně akční. Což není u tohoto druhu tiskoviny zase tak moc dobré! Vždyť jej nekupují pouze mladí lidé, ale také lidé střední a starší generace. Ticháček se proto rozhodl, že seznámí redakci se svými nápady a nabídne

spolupráci. Samozřejmě zcela zadarmo! Naivně věřil, že čistota jeho úmyslů i snaha věnovat své tvůrčí schopnosti, bude redakcí časopisu Nový poločas oceněna tím, že bude přijata jeho nabídka na spolupráci. Ostatně, největší užitek z této spolupráce by měli především lidé bez domova. A právě o ně by mělo jít v tomto případě především. Ó jak kruté se opět ve svém životě zmýlil!

Ale, to opět předbívám sled událostí, které následovaly. Poté, co si Dalimil Ticháček vše promyslel, napsal do redakce časopisu Nový poločas dopis. V něm nabídl nejen spolupráci, ale také popsal celou svoji představu o možném lepším uspořádání obsahu časopisu. Jako bonus poslal povídku, která slavila úspěch v literární příloze jednoho deníku. A čekal na odpověď. Té se však nedočkal. Zato se dočkal dne 2.3.2005 při meditaci spojení se dvěma členy redakce. Viděl zcela jasně, jak jeden člen této redakce jde s jeho dopisem za svým nadřízeným, aby jej informoval o obsahu dopisu i nabízené spolupráci. Nadřízený si dopis přečetl a povídal: „Je to neznámý spisovatel, který chce, aby mu v našem časopise vyšla povídka“. Pak se již odmítl tímto dopisem zabývat a celou věc považoval za skončenou. Dalimil byl v šoku. Nechtěl uvěřit tomu, co právě slyšel. Přesto počkal ještě devatenáct dní, než poslal redakci druhý dopis. Stalo se tak dne 21.3.2005. Tento dopis byl již brán jako trapný pokus nějakého pošuka dostat se za každou cenu do tištěného média. I tentokrát dal Dalimil členům redakce na změnu svého názoru dosti dlouhou dobu. Zatím stále ještě totiž považoval členy redakce za soudné lidičky. Když uplynulo dvacetpět dní, poslal Ticháček redakci časopisu

Nový poločas poslední, třetí dopis. Trojka je pro našeho mystika přímo magické číslo. A tak zásadně nikoho vícekrát neosloví. Pokažd' ani po třetím oslovení dotyčná osoba, či instituce nereaguje, končí také Dalimil se svojí snahou o další kontakt. Dne 19.4.2005 opět jasně slyšel, jak se dva členové redakce baví o jeho maličkosti. Jeden se ptal: „Jak se jmenuje“. A druhý odpověděl: „Dalimil Ticháček“. To už však Ticháček vypnul, neboť na další řeči o své osobě nebyl zvědav. Ovšem, nutno na závěr dodat, že v tomto svém dopise Dalimil napsal členům redakce, co si o něm řekli po přečtení jeho prvního dopisu. Omluvil se, že měl tolik drzosti a nabídl jim pomoc. Jako důkaz že se nezlobí, poslal třetí povídku pro případ, že by neměli čím zaplnit prostor na stránkách svého časopisu.

Také konečně pochopil, že mít v dnešní době čisté myšlení a srdce na dlani je doslova zločin! Další smutná i krutá zkušenost. Přesto nehodlá své morální i lidské postoje zradit. To by zradil nejen sebe, ale také Boha!

Hozené lano

Po dosavadních skutečích musel zákonitě přijít den, kdy bylo opět zapotřebí srovnat nejen tělo, ale i duši Dalimila Ticháčka. Tento proces byl proveden za pomoci vědy lékařské a poté následujícího meditačního klidu v ústraní. Během této doby nabírání nových sil, dozvěděl se Ticháček od svých přátel o jedné organizaci, jež se věnuje pomoci lidem v nouzi a má finanční potíže. V této duchovně jednoduché době má každá organizace, kde má člověk přednost před tolik žádaným ziskem, finanční potíže. Inu, touha po majetku nikdy, co svět existuje nešla ruku v ruce s morálkou a duchovním rozměrem života. Jedno vylučuje druhé. A tak měl Dalimil opět ten správný důvod aktivovat svoji maličkost k činnosti. Tentokrát šlo o pomoc lidem, kteří obětují značnou část svého života pro lidičky v nouzi. Přitom jejich skutky nejsou společností ani náležitě ohodnoceny. Smutný osud všech, kdož se rozhodli pomáhat a sloužit lidské společnosti.

Tři večery po sobě se snažil mystik Ticháček najít odpověď na otázku: „Jak mohu pomoci?“. Třetí noc dostal odpověď od svého pomocníka, tajemného hlasu. „Začni hochu písemně oslovovat svými dopisy podniky a podnikatele. Na pomoc si vem zlaté stránky. Ale pozor! Nesmíš to dělat proto, aby přišlo ve známost tvoje jméno. Jak to zařídíš, záleží jen na tobě. Dokavad' budeš oslovovat proto, abys pomohl, můžeš počítat s naší pomocí. Jakmile naši dohodu porušíš, pomoc z naší strany končí. Nezapomeň!“ Ticháček pochopil, že se jeho maličkost musí vyvarovat chování lidí z různých nadací a nedávat svoji činnost světu nikdy na obdiv.

Tím zůstane jeho jméno v anonymitě a zároveň nehrozí, že by mohl svými skutky získat jakési pochybně výsadní místo ve společnosti. Bude stále pouze jedním z oné masy bezejmenných lidiček. Jen tak neporuší nepsanou smlouvu mezi jeho osobou a tajemným ochráncem. Tak mu opět nezbyde nic jiného, než ze sebe udělat zase pitomce, co se snaží ze své pozice pomoci.

Poté, co si Dalimil ujasnil svojí situaci, začal formulovat první verzi svých prosebných dopisů. Když byl hotov, následovalo rozesílání dopisů na adresy různých firem. Po čase mu při meditaci jeho průvodce i rádce sdělil: „Začátek jsi nastartoval dobře. Ale, je čas, abys změnil tón i obsah své prosby. Jinak nebude tvoje pomoc účinná!“. Dalimil poslechl svého ochránce opět do puntíku a pokračoval ve své činnosti dále. Za nějakou dobu měl Ticháček možnost poznat lidi z oné organizace osobně. Při rozhovoru pochopil nutnost změnit nejen jméno, ale opět i obsah dopisů. Jinak by mohlo dojít k porušení nepsané smlouvy mezi ním a tajemným ochráncem. Tím by také skončila pomoc, které se mu dostávalo. Tak skončit nechtěl. Přece jen, pomoc pro lidi byla jeho maličkosti přednější, než nějaké plácání po ramenou. Nepsaná smlouva se mu tak stala doslova zákonem. Vždyť díky této činnosti získal další námět pro pomoc potřebným lidičkám. Čeká jej sice tvrdá práce, ale ti lidé, kterým je pomoc určena, za tu námahu stojí! Navíc si již zcela sám určil ještě větší cíl.

Rozhodl se najít ona vyvalená vrata od blázince a za pomoci lidí zdravého ducha i rozumu je dát opravit. Po opravě nahnat zpátky volně pobíhající ústavní chovance a vrata za nimi opět dobře zavřít.

Jen si nebyl jist, zda na tento úkol budou jeho schopnosti stačit. Asi ne, ale člověk musí mít občas velké ujeté cíle. Jinak mu hrozí, že se jednoho dne sám stane z tohoto světa ústavním chovancem na útěku. A to není zrovna příjemná vize budoucnosti!!

Autorův monolog

Dnes je 20.7.2005 a já sedím nad rukopisem své knihy. Pročítám napsané kapitoly této útlé knížečky a najednou si vzpomenu na neděli 17.7.2005. V ten den vysílala televize Prima starý francouzský film „*Dotek Medúzy*“ z roku 1978. Jako kluk jsem tento film viděl v kině a tak si moje maličkost udělala čas, aby si film a jeho obsah po letech opět připomněla. Nyní při čtení rukopisu se mi děj filmu podvědomě vybavil. Neváhal jsem a zavolaal svému známému, abych se jej zeptal na určité věci. Vždyť tato kniha vzniká právě díky jeho pochopení i ochotě něco málo ze svého života sdělit. Po krátké rozmluvě byla dojednána schůzka, neboť nechtěl na toto téma hovořit po telefonu. Když jsem k němu dorazil, uvedl mě do pokoje a šel uvařit čaj. Poté jsme již seděli nad velkými hrnký čaje a klábosili.

Hned na úvod jsem se snažil jasně formulovat důvod své návštěvy a položil první otázku. „Je možné získat i takové neuvěřitelné schopnosti, jaké nám předložili tvůrci filmu *Dotek Medúzy*“? Dalimil mi odpověděl: „Kdo z lidí ví, co je možné a co není“? Přitom se na mě podíval a kolem jeho úst se mihnul neznatelný úsměv. Nevzdával jsem se a položil další otázku: „Když připustíme tyto schopnosti, musíme ovšem také připustit jejich možné zneužití“. Dalimil se na mě podíval soucitným pohledem a dal mi další ránu svojí odpovědí. „Neznám lidskou činnost, která by nebyla během existence lidstva zneužita“. Musel jsem se aspoň ve skrytu duše zastydět za svoji naivitu a smířit se s tím, že dnes na svoje otázky odpovědi nedostanu. Inu, všechno nelze vědět či sdělit lidem.

Ještě chvíli jsme si povídali o všem možném, až Dalimil řekl: „Vidím, že jsi zklamaný mojí reakcí na své otázky. Víš, jsou věci, na které si musí každý člověk dát odpověď sám! To by jinak život ztratil svůj půvab. Navíc ani staří mystici neříkali svým žákům celou pravdu. Kdo nedokáže sladit duši, mysl a srdce, ten ať raději nic neví. Ale, abys mohl pokračovat ve psaní své knihy, půjčím ti svůj notísek, do kterého si zapisuji své sny. Také ti poskytnu k těmto svým snům náležité vysvětlení. Samozřejmě, půjčím ti jen ten poslední notísek a psát můžeš pouze o těch snech, o kterých ti dovolím psát! To je moje podmínka“. Málem jsem vyskočil až ke stropu radostí. Já budu první člověk, kterému se Dalimil Ticháček takto odhalí a tím se vlastně odhalí i případným čtenářům mé knihy. Co více můžu od této návštěvy ještě očekávat? Vždyť to před chvílí ještě vypadalo na úplný konec mé neúplné knihy a nyní taková nabídka! Jako malý klučina jsem horlivě přitakal a slíbil, že nenapíši nic, co nebude předem schváleno Dalimilem.

Poděkoval jsem a odcházel pěkně rozpálený do svého bytu vstříc dalšímu dobrodružství, kterým tvůrčí psaní určitě je.

Sen ze dne 21.8.2002

V tento den se zdál Dalimilovi Ticháčkovi následující sen: „Stál v garáži před starým luxusním autem. Po jeho boku zde byla další osoba, se kterou si Dalimil povídal o tomto voze. Zde sen skončil a Dalimil se probudil“.

Uplynuly celé dlouhé tři týdny a byla tu polovina měsíce září. Byl pátek a to měl Dalimil krátkou pracovní dobu. Jinak chodil z práce domů až kolem šesté hodiny večerní, někdy i později. V ten den mu navíc nebylo ani moc dobře a tak se těšil, až za sebou zavře dveře své kanceláře. Domů šel v mírném předklonu a míjel bez povšimnutí autobazary, které jinak tak rád v poslední pracovní den pravidelně procházel, aby si prohlédl nové vozy a snažil se z jejich vzhledu vyčíst, jaký měli osud než se ocitly v autobazaru. Někdy to ovšem nebyl pohled pro citlivé povahy, které znají tichou řeč plechových společníků člověka.

A jak tak bez zájmu míjel poslední autobazar na cestě domů, upoutala jeho pozornost Mazda 626. Stála ve vratech dílny a byla celá taková exotická. I na vzdálenost, na kterou ji Dalimil spatřil, bylo patrné, že tato kráska nepochází ze žádné země na Evropském kontinentě. Proto i přes své zdravotní potíže přešel silnici a šel si onu krásku prohlédnout. Teprve když stál u ní, bylo mu jasné, že tento vůz byl vyroben pro trh v Americe. Přitom se dal do řeči s majitelem autobazaru a zjistil tak, že tento vůz používal v Německu americký voják, který tam sloužil na americké základně. Při návratu do vlasti již nechtěl brát sebou ojeté auto a tak jej prodal do místního autobazaru. Zde toto auto objevil český

obchodník s ojetými vozy a dovezl do Čech. Ba, přímo do jejich malého městečka. Dalimil si dobře pokecal s majitelem autobazaru o autech a přitom na chvíli zapomněl na své zdravotní potíže. Doma si pak při listování ve svém zápisníku snů připomněl tento sen a opět se ničemu nedivil, neboť již věděl, že žádný člověk svému osudu neujde. Může pouze tlumit špatné dny, které jsou výsledkem zlého konání ostatních lidí v jeho okolí. Nic více, ani méně. A prohlídka takové plechové krásky rozhodně nepatří mezi zlé činy! To ovšem může pochopit zase jen určitý okruh lidí, kteří jsou naladěni na stejnou notu. Ti největší znalci dokonce říkají, že prohlídka plechové krásky je zajímavější, než prohlídka krásky lidské! Já osobně nevím, ale prohlížet si plechovou krásku se mi jeví rozhodně bezpečnější než si prohlížet krásku lidskou. Ale, to už jsem opět jaksi mimo téma této knihy.

Sen ze dne 15.1.2003

V tomto snu se Ticháčkovi zdálo, jak se nachází před nějakým domem a mluví s nějakou osobou. Po chvíli následuje onu osobu do domu a zde mu dotyčná lidská bytost cosi vysvětluje u psacího stroje. Přitom také názorně ukazuje Ticháčkovi v jaké poloze se má nacházet jakési tlačítko, aby psací stroj mohl řádně pracovat.

Několik dnů po tomto snu potřeboval Dalimil vyměnit pásku u svého psacího stroje. Počítač měl rozbitý a tak musel v rámci časové tísně vyndat z kufříku svůj staříčkový psací stroj. Zapomněl přitom na fakt, že stroj měla ke hraní půjčený jeho malá neteř. Ta z něj při hraní vytáhla pásku a tak se Dalimil pokusil dát do stroje pásku novou. Jenže nevěděl, jak pásku správně umístit. Ani na desátý pokus nebyl psací stroj schopen své činnosti. V rádiu právě tutalo pět hodin odpoledne a ještě k tomu byla neděle. Přesto si dovolil zavolat jednomu opraváři psacích strojů a požádat jej o pomoc. Pan opravář byl velice hodný člověk a proto mohl Ticháček naložit svůj psací stroj do auta a jet k lékaři těchto výtvarů techniky. Zde ke svému úžasu zjistil, že má před sebou pána, který opravoval psací stroje také v jeho dřívějším zaměstnání. Tento pán si na mladého Ticháčka také pamatoval a tak si spolu během zprovoznění psacího stroje pěkně popovídali. Při rozhovoru se dostalo psacímu stroji větší údržby, kterou již tento technický staroušek potřeboval jako soli. Dalimil ještě jako bonus dostal školení, jak správně vyměnit starou pásku za novou a dvě hodiny uběhly jako voda v řece. Ticháček junior poděkoval za ochotu, naložil psací stroj do auta a vyrazil

k domovu. Byl velmi rád, že může pokračovat ve své rozdělané práci. Vždyť se jednalo o práci pro jiné lidičky, kteří potřebovali pomoc. V takové to situaci Dalimil Ticháček nedokáže lenošit. Je už prostě takový trouba. Aspoň podle dnešních měřítek hodnot. Zvláště, když za to nic nemá a ani o žádnou odměnu nestojí. A pan opravář? Toho Dalimil tajně pasoval na osobního lékaře svých psacích strojů.

Sen ze dne 26.1.2003

Dnešní sen byl pro Dalimila Ticháčka velice příjemný, neboť si podlouhé době mohl aspoň ve snu sáhnout na nový psací stroj. K počítači se již vrátit nechtěl a na nový elektronický psací stroj neměl peníze. Musel se proto spokojit se svým mechanickým dědečkem. A co že se mu to vlastně zdálo? „Ve snu viděl sám sebe, jak vstupuje do kanceláře k psacímu stolu. Na stole byl krásný nový elektronický psací stroj, který nejdříve pohládl a poté opatrně odstrčil do rohu stolu. Hned nato si vyndal ze své aktovky nějaké věci na stůl a začal pracovat“.

V ten samý den se Dalimilovi práce dařila a měl proto dobrou náladu. Jelikož začal mít potíže s očima, byla práce na psacím stroji jedinou možností, jak dále pokračovat ve své činnosti a zároveň si zachovat relativně zdravé oči. Přitom poznal, že psaní na stroji má své osobité kouzlo, které žádný počítač nedokáže nahradit. Dále zjistil, že používání počítače ke psaní degraduje člověka a odcizuje od písmenek, které se zjevují na obrazovce. Počítač dokáže člověka doslova dostat do stavu mechanického psaní bez toho, aby se své vlády napřed ujala myšlenka. Při psaní na počítači ztrácí člověk kontakt se svým vlastním Já a stává se pouhou masou. Tento stav dokáže navodit program, který je schopen vymazat jakoukoliv část textu, aniž by člověk musel něco znovu přepisovat. Tím člověk ztrácí potřebu při psaní přemýšlet a jen skládá slova a věty. Když je s prací hotov, přečte si své dílko na monitoru a udělá nutnou úpravu, aby jeho napsané nesmysly dostaly aspoň nějaký řád. Smysl v nich

hledat ovšem nelze, neboť tam prostě není! Tím se však vytrácí samotný duch díla. Proto je dnes tak málo dobrých textů, jež dokáží oslovit čtenáře. Do tohoto tvůrčího temna se při používání psacího stroje dostat nemůžete, neboť jste omezeni velikostí papíru a také vidina opětovného přepisování textu vás nutí používat mozek. Tak se do popředí vašeho zájmu dostává nejdříve myšlenka a teprve potom samotný akt psaní.

Po tomto zjištění zanevřel Ticháček na počítače docela. Byl dokonce rád, že má doma aspoň svého svého mechanického dědečka. Tak plynuly dny vyplněné prací a pomalu se poskládaly do tří měsíců. V květnu toho roku jel Dalimil pro svoji neteř autem do Prahy a cestou se zastavil v obchodě s psacími stroji. Neměl v úmyslu kupovat nový psací stroj, neboť jejich cena byla pro jeho maličkost příliš vysoká. Netušil však, že v tento den je v obchodě 50% sleva na jeden typ elektronických psacích strojů. Vešel do obchodu a šel se pokochat pohledem na ty nové krasavce. Přitom si všiml této slevy. Okamžitě si překontroloval výpis ze svého konta a zjistil, že si může v této cenové hladině dovolit koupit nový elektronický psací stroj. Poté již spěchal pro neteř a celý nedočkavý hnal svoji staříčkou škodovku směrem k domovu. Opět se vyplnil další sen, který navíc dokázal splnit Ticháčkovi jeho přání. Od té doby se nový psací stroj nezastavil a mechanický dědeček je uložen pěkně v kufříku jako rezerva pro případ poruchy. S láskou i úctou, kterou si za své služby zaslouží.

Sen ze dne 20.8.2003

V tomto snu se Dalimilovi zdálo, jak se nachází v malé lodičce na rozbouřeném moři. Vedle jeho lodičky pluje v těsné blízkosti velká bitevní loď, která se snaží jeho lodičku ohrozit. Celý děj se odehrává za silného větru a prudkého lijáku. Klasická bouře na moři. Po určité době, kdy se už zdá, že se blíží konec Dalimila Ticháčka i jeho lodičky, vynořuje se z moře ponorka, která bere Ticháčka na palubu a potápí se s ním do bezpečného klidu mořských hlubin. Dalimil na ponorce dostává k dispozici vlastní kajutu, ve které se může dále věnovat psaní.

Několik dní potom, co vyšel Ticháčkovi v jednom deníku velice ostrý článek popisující nemravné jednání členů strany „Dutých hlav“, začal kdosi anonymně Dalimilovi vyhrožovat a snažil se ho zastrašit. Pravda, Ticháček napsal svůj článek s velkým předstihem, ale to neomlouvá něčí snahu umlčovat názory jiného člověka a vyhrožovat mu fyzickou likvidací. Navíc každý lidský jedinec dostal od boha do vínku mozek, což je hmota v hlavě a tu máme používat k myšlení! Jinak se nemůžeme nazývat lidmi, ale pouze božími hovádky s lidskou tváří. Což jak se dnes zdá je případ mnoha politiků. A to nejen těch našich, Českých. Dodnes Ticháček neví, co onu osobu tak popudilo. Zda jasně napsaná pravda, která nedávala šanci členům strany „Dutých hlav“ nadále lhát, či otevřeně napsaná slova, jenž si o členech této strany již dosti hlasitě mezi sebou říkají lidé. Skutečností ovšem zůstává fakt, že ani ne po měsíci, který uplynul od této konfrontace Ticháčka s anonymem, provalily se nechutné skandály na členy anonymovy partaje. Inu, pravda se

nedá umlčet a svoji cestičku na světlo boží si vždycky najde! Jedno pozitivum konflikt měl. Donutil poprvé v životě Dalimila Ticháčka vycenit zuby a najít si spojence. Toho našel v jiné politické straně, která po celou dobu své existence jako jediná naplňuje odkaz Krista. Proto je neustále terčem útoků ostatních politických stran.

Jenže každý slušný člověk časem pozná sám, kde se koná dílo pro blaho člověka a kde se jen falešně jedná a pokrytectví maskuje slovy o lásce, morálce a odpovědnosti. Nyní již Ticháček také ví, že není v této straně sám a že se musel jednoho dne zákonitě stát jejím členem. Vždyť jej k tomu vedl jeho tajemný ochránce a dobrý rádce na cestě poznání. Díky jemu poznal, že bůh existuje a že pozemský život je vlastně jakési zařízení na třídění lidí pro další etapu jejich vesmírné pouti. Dal možnost řešení Ticháčkově situaci, ale vlastní rozhodnutí musel vykonat Ticháček sám!

Že konal správně, dokládá skutečnost, že získal za odměnu další schopnosti, které je povinen využít ve prospěch těch, kdož to potřebují. Na to je Dalimil Ticháček již také připraven.

Sen ze dne 17.11.2003

*Tentokrát se zdál Dalimilovi Ticháčkovi sen až poté, co vykonal jednu návštěvu, na kterou byl pozván svým spolužákem ze základní školy. Děj snu byl následující: „Dalimil seděl v křesle a vedl rozhovor s nějakou osobou. Po skončení rozhovoru se ona osoba zvedla a odešla k telefonu. Vytočila nějaké číslo a druhému účastníku tohoto rozhovoru do telefonu řekla přímo tyto věty. **Ledacos má, ale chrání si jen to svoje. Když se nebude cítit ohrožen, tak nechá každého v klidu. Šel bych od něj a nevyšiml si ho.**“ Zde sen skončil.*

Jak už jsem napsal v úvodu, tomuto snu předcházelo setkání osoby Ticháčka s jeho spolužákem v malém krámku při nákupu potravin. Dalimil byl pozván ještě toho dne na návštěvu, aby si oba mladí pánové mohli popít trochu čaje a přitom si popovídat. Rozhovor se přitom točil kolem života v jejich městečku. Tentokrát byl veden oběma pány velice vážně a opatrně. Ani jeden toho dne nechtěl říci více, než musel. Důvodem byla reakce Dalimila Ticháčka na útok proti jeho osobě. Nikdo totiž nečekal takovou reakci od toho naivního trouby, který věřil i přes svůj věk ve spravedlnost a také se snažil podle této své víry žít. Nutno dodat, že jej hodně lidí podcenilo a to ještě nemají tušení, kdo že to vedle nich vlastně žije. Co tajně studoval celé roky a jaké získal schopnosti. Možná je to tak lepší. Každopádně se od této chvíle stal Dalimil Ticháček nepříjemným občanem pro mnoho lidí, kteří si mysleli, že si mohou do jeho maličkosti kopnout, kdy se jim zamane. A nebo, že si budou s jeho osobou dělat, co se jim zlíbí. Protiútok Dalimila

Ticháčka u těchto lidí způsobil šok. A tak potřebovali vědět, kam až hodlá mladý Ticháček zajít. Proto byl jeho spolužák ze základní školy požádán o malou službičku. Měl vyzvědět, co všechno Dalimil ví o lidech z městečka a jak hodlá své informace využít dále. Další mylná představa o charakteru a zájmech Ticháčka. Vždyť jeho maličkost nikdy nezajímala hra zvaná politikaření. Neměl ani zájem tlačit svoji osobu do popředí lidské společnosti. Jen měl rád jasná pravidla hry a poctivou práci. Když se mu něco nelíbilo, dokázal to dát zřetelně najevo a bránit pravdu velice krutými prostředky. Na nějaké to tupé přikyvování nebyl stavěný. Takové postoje nesnášel a dokázal si člověka s takovým postojem dlouho pamatovat. Proto začal po tomto snu meditovat, aby se dozvěděl více z rozhovoru mezi jeho spolužákem a druhým účastníkem onoho telefonického hovoru. Nyní si asi pozorný čtenář řekne, jak se mohl Dalimil zpětně něco dozvědět. I já jsem byl takto zvědav a nevěřil jsem, že je něco takového možné. Byl jsem ovšem poučen o tom, že člověk je vlastně jakási zhuštěná masa energie, která každé své konání zaznamenává ve svém mozku. Pokaždě někdo dokáže poslouchat lidi na dálku, dokáže také číst tyto záznamy i myšlenky. Samozřejmě za určitých okolností. Více mi sděleno nebylo, ale byl jsem ubezpečen, že se žádný člověk nemusí bát zneužití. Vše má svá jasná pravidla a jejich porušení nepřichází v úvahu. Když si promítnu všechny lumpárny, které lidé dokáží sami sobě navzájem udělat, tak mám pochybnosti. Ale, život Dalimila Ticháčka, který prošel velkou zkouškou mi přece jen dává jistou naději, že aspoň někdo dodržuje platná pravidla. Je to sice jen malá

útěcha, ale je! Po zjištění obsahu rozhovoru zaujal Ticháček polohu stárnoucího a nemocného pitomce, neboť se ukázalo, že těmto lidem nelze říci pravdu, ani jim ukázat správnou cestu. Tito lidé mají zcela primitivní pohled na život i jeho podstatu. A podle toho také posuzují jeho, Dalimila Ticháčka. Tuto skutečnost musí mít Dalimil stále na mysli, jinak by jednoho dne mohl napáchat ještě větší škody, než jeho spoluobčané. Tak opět sen ukázal Ticháčkovi, jakou má zaujmout pozici, aby plnil své úkoly a přitom neškodil. Snad to bude i pro čtenáře důkaz o tom, že jsou mezi námi lidé, kteří se dokáží chovat lépe než mi ostatní. A je to dobře. Vždyť bez těchto lidí by svět byl zcela šedivý.

Sen ze dne 23.2.2004

Dnešní sen ukázal Dalimila Ticháčka v jeho pokoji. V jedné ruce držel ovladač na televizi a ve druhé na video. Přitom mu jeho sen promítnul obraz, ve kterém Ticháčková televize přestala fungovat a on šel k elektrické zásuvce, aby z ní vytáhl přívodní kabel od televize. Zde sen skončil.

Asi tak za dva a půl měsíce si chtěl Dalimil pustit na svém staříčkém videu jeden film. Nebylo mu zrovna v ten den moc dobře a tak si hodlal zlepšit náladu zhlédnutím filmu ze svých studentských let. Vždy, když potřeboval na něco zapomenout, nebo utlumit následky své nemoci, pustil si na videu starý film. Má jich pro tento účel pěknou sbírku. Je to lepší než si brát útlumové léky. Tento způsob vzdorování nemoci nebo jiným potížím není zrovna šetrný, ale rozhodně nedělá z člověka pochodující popelnici na výrobky farmaceutických firem. A to není v dnešní době také k zahození. Vyhledal proto ve své knihovně příslušnou kazetu a šel si pustit televizi. Ta ovšem nejevila ani náznak nějaké aktivity. Odpojil televizor ze zásuvky, do své ledvinky dal doklady od auta a šel s televizorem v náručí do garáže. Vyjel s autem na zahrádku, zavřel garáž, naložil televizor do auta a vydal se do města k opraváři. Všechny tyto nutné úkony konal v doprovodu bolesti, které měl toho dne od rána. Přesto se dokázal dostat bezpečně do opravy a opět domů. Na opravu televizoru musel čekat celé tři týdny. Přitom byl nucen vykonat i přes svůj špatný zdravotní stav dvě zcela zbytečné cesty do opravy. A to i přesto, že se předem vždy zeptal po telefonu, zda je možno si již opravený televizor vyzvednout.

Teprve na potřetí měl Ticháček štěstí a mohl si již opravený televizor konečně odvézt domů a pokračovat ve své samoléčbě, která byla úspěšná. Přesto jeho domácí lékař není do té doby, kdy jej přivezl z opravny domů v pořádku. Má nedokonalý obraz. Ale na jinou televizi nemá Ticháček zatím hotovost.

Zato má další zkušenost, kam již více nejít hledat pomoc. Také jedna dobrá vědomost. Sice pozdě nabytá, ale přece jen. Tak další ze série snů předpověděl Ticháčkovy jeho životní trable. Ty nelze obejít, ani zrušit, neboť co je jednou dáno, musí se prožít. Člověk je však předem připraven na potíže, které jej nemohou zaskočit. To je také hlavní poslání některých Ticháčkových snů. Je to určitá forma odměny za jeho dosavadní život. Mezi námi, člověka vždy potěší, že aspoň někdo ocení jeho morální postoje na této vesmírné hliněné kouli. Inu, nějaká spravedlnost přece jen existuje a ony pověstné boží mlýny opravdu melou pomalu, ale každému podle jeho zásluh.

Sen ze dne 29.8.2004

V tento den se Dalimilovi Ticháčkovi zdálo, jak jde do garáže a ta je prázdná. Jejich staříčká škoda 120 je pryč. Ticháček běží domů a celý udýchaný říká svému otci: „Tati, ukradli nám auto!“ Na konci svého snu vidí, jak policie vypátrala a chytila zloděje. Zde sen skončil.

V ten den po svém probuzení byl Ticháček trochu nespavý. Přemýšlel jak co nejlépe zabezpečit zahrádku i garáž. Na konci dne šel po své neteri uklidit její horské kolo, které si dívčina uzamkla do altánku. To se Dalimilovi nelíbilo, neboť altánek je tvořen laťovou konstrukcí a je dobře vidět, co ukrývají jeho útroby. Proto šel na zahrádku a kolo přemístil do garáže. Tu pak poprvé ve svém životě uzamkl na dva západy a ještě dal řetěz na vrátka od zahrady. Altánek vyklidil tak, aby nikoho nelákala jeho návštěva. Poté se odebral domů. Druhý den ráno se probudil poměrně brzy a pohledem z okna svého pokoje si prohlížel vrata garáže. Vše se zdálo v pořádku a tak se vypravil na nákup. Cestou si ještě poklábosil se svými spolužáky ze základní školy a v dobré náladě se vracel domů. Již zcela zapomněl na svůj sen. O to více byl zaražen, když viděl stát u jejich domu policejní auto. Zamířil ihned na dvorek a odtud k zahrádce. Cestou potkal svého souseda Pavla, který byl velmi rozloben a na jeho zahrádce uviděl pracovat policisty. Dal se s ním do řeči a dozvěděl se, že měl na zahrádce nezvané hosty. Ti mu poškodili auto, omámili psa a zařízli několik slepic. Dalimil neváhal a šel si zkontrolovat svoji zahrádku. Po důkladné prohlídce zahrádky i garáže si mohl oddychnout. Jeho zahrádce se nezvaní hosté

vyhli. Cestou do bytu potkal druhého souseda Vaška. Tomu nezvaní hosté ukradli mopedu a otrhali celou úrodu zeleniny. Přitom obě poškozené zahrádky sousedí se zahrádkou Ticháčka. Každá z jedné strany a tak je jasné, že díky varování snu a opatření Ticháčka se nezvaní hosté vyhli Dalimilově zahrádce.

Asi tak dva týdny po této události se Ticháček dozvěděl, že se policii podařilo vypátrat a chytit nezvané hosty. Škody však již nahrazeny nebudou nikdy. Ono totiž nejde jen o škody hmotné, ale především o škody duševní. Takové nezvané nabourání soukromí dokáže slušného člověka poznamenat na celý život. A tyto škody nelze ničím napravit. Až sem dokázala dospět naše civilizace. Smutná pravda o morálním úpadku naší doby, na kterou jsme tak pyšní! Je však naše pýcha oprávněná?

Sen ze dne 25.10.2004

V dnešním snu se Dalimilovi zdálo, jak sedí u stolu s nějakou osobou a povídá si s ní. Běh děje snu přeskočí a Ticháček se ocitá doma ve svém pokoji, kde právě vybaluje z krabice novou tiskárnu.

Od té doby Dalimil na sen pomalu zapomněl, neboť uplynulo dlouhých osm měsíců. Během té doby se používáním počítače zhoršil zrak našeho mystika a tak byl nucen vrátit se opět k psacímu stroji. Nebyl to však návrat smutný, jak by se mohlo zdát. Již delší dobu cítil Ticháček nepříjemné odcizování se od svých textů. Tento stav byl popsán v jiné kapitole této knihy a tak se nebudu k němu dále vracet. Jen chci tento stav Dalimilovy mysli nyní trošičku připomenout, aby si vážený čtenář uvědomil, že se Dalimil Ticháček již delší čas snažil odpoutat pracovně od svého počítače. Jeho zrakové potíže jen čas odpoutání urychlily. Zvítězily nad leností i pohodlím, které používání počítače nabízí. Nastal však jiný problém. Ticháček potřeboval ke své činnosti napsat měsíčně aspoň třicet kopií jednoho textu. A tak byl nucen tento problém řešit tím způsobem, že při psaní na psacím stroji začal používat starý dobrý kopírák. Byla to ovšem velice zdoluhavá práce, která ubírala Dalimilovi čas, jenž mu poté scházel na jinou činnost. Tím se dostával do pracovního skluzu. Jednoho dne po obědě si matka Dalimila prohlížela leták obchodního domu. V něm uviděla tiskárnu, která dokázala rozmnožovat texty jako kopírka i bez připojení k počítači. Zavolala si ke stolu Dalimila a ukázala mu leták. Ten si přečetl charakteristiku tiskárny a hned druhý den jel pro novou tiskárnu. Vzhledem k tomu, že se Dalimilovi

tentokrát zdálo o tiskárně jehličkové, která má velmi malé náklady na tisk a je poněkud konstrukčně jednodušší, dá se předpokládat, že tentokrát sen předem upozornil Ticháčka nejen na změnu pracovního stylu, ale i na změnu zdravotního stavu. Jen trochu šetrněji, než tomu bylo v jiném případě a v jiné době.

Nutno dodat, že používáním psacího stroje a své malé kopírky ušetřil Dalimil při své činnosti nemalé peníze. Což zase mohla vyjadřovat jehličková tiskárna v jeho snu. Jak vážený čtenáři můžeš vidět, naučit se správně rozšifrovávat sny, není jednoduché a trvá velmi dlouho, než se to člověk dokáže naučit. Ale jen tak pro naši zábavu si tento sen ještě jednou rozebereme.

Vlastní sen:

1/ *rozhovor u stolu*

2/ *vybalování nové tiskárny*

3/ *tiskárna ve snu = jehličková = nízké náklady*

Sled událostí:

1/ *rozhovor s matkou nad letákem*

2/ *nákup multifunkční tiskárny*

3/ *vrácení k zastaralému postupu práce = snížení nákladů na vykonávanou činnost*

Jak může z přiloženého rozboru čtenář vyčíst, bylo již předem rozhodnuto o dalším možném řešení problémů Ticháčka. Měl totiž dopředu jen dvě možnosti. Buď skončí s činností, a nebo se vzdá pohodlí a bude pokračovat dále. Dalimil Ticháček zvolil druhou variantu. Jako vždy, rozhodl se sám a dobrovolně.

Sen ze dne 15.12.2004

*V ten den se Ticháčkovi zdál následující sen: „Ve svém pokoji měl zapálenou svíčku. Byla umístěna v nádherném skleněném svícnu. Ten stál na malém stolku u jeho postele. Náhle se stolek vznítit od svíčky a Ticháček začal ihned hasit. Když se mu podařilo tento malý požár uhasit, tak vstoupil do jeho pokoje otec a povídá – **Vidíš, to máš z toho**“. Zde sen skončil, neboť se Dalimil probudil.*

Při svém meditačním cvičení má Dalimil Ticháček vždy zapálenou svíčku. V době vánočních svátků zapaluje svíčku každý večer. I když neprovádí žádné meditační cvičení. Ve světle svíčky se dokáže mladý Ticháček zklidnit. Uvést do příjemného klidu svoji mysl a načerpat další energii pro svoji práci. Proto byl po tomto svém snu dost vystrašen. Nedokázal si představit sváteční dny bez zapálené svíčky. Zároveň ale ani netoužil prožít možné následky. A tak od toho dne byl při manipulaci se svíčkou velmi opatrný. Vždy, když se plamen svíčky příliš rozhořel, nelenil a zastříhl knot tak, aby minimalizoval možnost vzniku sebemenšího požáru. Dny pomalu utíkaly a nic mimořádného se nestalo. Asi tak za týden si Dalimil zapálil svíčku a hodlal se věnovat četbě jedné knihy, aby si doplnil vědomosti. Štěstí, že si vzpomněl na svůj sen a upravil knot svíčky. Teprve pak svíčku zapálil a začal se věnovat četbě. Ani on sám nemá tušení, jak dlouho četl, když se náhle ozvala rána. Ticháček okamžitě pohlédl na svíčku a začal její plamínek zhasínat. Byl nejvyšší čas, neboť skleněný svícen vlivem tepla od svíčky praskl a hrozilo, že svíčka vypadne ze svícnu na stolek. S touto možností Dalimil nepočítal ani

náhodou. Naštěstí jej včas varoval jeho sen a tak nenechával svíčku hořet bez dozoru ani tehdy, když musel jít na toaletu, či pro něco do kuchyně. Jenže, tento svícen používal již více jak patnáct let a nikdy předtím nebyl tak opatrný. Nechával svíčku hořet bez dozoru ve svícnu i několik minut.

Když si tuto skutečnost uvědomil, musel jít do kuchyně a nalít si malého panáka likéru. V kuchyni seděl u stolu otec Dalimila a luštil křížovky. Když uviděl svého syna, jak si nalévá panáka likéru, pochopil že se něco stalo. Zeptal se proto Dalimila na příčinu jeho poklesku, neboť Dalimil rozhodně nepatří ke konzumentům alkoholu. Jeho sedm piv za rok vypovídá vše. Po loknutí likéru ze sklenky sdělil Dalimil otcí co se odehrálo před chvílí v jeho pokoji. Pan Ticháček se dlouze podíval na Dalimila a řekl: „Vidíš, já ti stále říkám, že opatrnosti není nikdy dost. A čert nikdy nespí!“ Dalimil pokýval souhlasně hlavou a odešel do svého pokoje. Zde po nějakou dobu opravdu upřímně litoval svého anděla strážného, neboť si teprve nyní uvědomil, jak velkou má práci s jeho maličkostí. Nakonec usnul s tím, že kdyby byl anděl strážný on, Ticháček junior, tak by takovému klientovi již dávno nakopal ony partie lidského těla, na kterých dělá lidstvo od nepaměti hačáčá. Od té doby je Dalimil Ticháček více opatrný při jakékoliv činnosti. Není totiž dobré vědomě zneužívat ochrany, které se nám dostává.

Sen ze dne 6.3.2005

Jako třetí sen v pořadí se zdál tento den Dalimilovi následující děj: „Jel jejich staříčkou škodovkou po městě, když jej zastavila policejní hlídka. Jednalo se o běžnou silniční kontrolu. Dalimil ve snu viděl, jak hledá doklady od auta a podává je policistovi. Přitom slyšel jak se snaží vysvětlit, odkud a kam to jede. Doslova říkal – jedu jen takový malý kousek cesty“. Zde sen skončil.

Po celý den Ticháček přemýšlel, co mu sen chtěl zvěstovat, neboť se následující dva týdny nechystal jet nikam autem. Den se již pomalu chýlil ke svému konci, když vtom zazvonil telefon. Otec Dalimila zvedl sluchátko a hovořil několik minut s člověkem na druhém konci telefonních drátů. Když dokončil hovor, vstoupil do pokoje Dalimila a řekl: „Volal strejda. Máme si k němu zajet pro vajíčka. Nezajel bys tam? Já jsem pil pivo a tak nemůžu“. Dalimil souhlasně pokýval hlavou a šel si vzít doklady. Toto malé vyrušení z jeho práce mu nevadilo. Potřeboval se trochu protáhnout a hlavně, jeho strýc bydlel necelých pět kilometrů od jejich domu. Na tak krátké trase se náš bývalý řidič z povolání ani nepoutal bezpečnostním pásem. Hodil do ledvinky doklady a šel vyjet autem. Když zavíral vrata od garáže, vzpomněl si na svůj sen a po nasednutí do vozu si ještě na zahrádce zapnul bezpečnostní pás. Bylo již sice trochu pozdě, ale čert nikdy nemá volno. Asi tak dva kilometry od jeho domu se zpola stojícího vozu vynořila postava policisty a zastavila Ticháčka pro běžnou silniční kontrolu. Když policista shledal, že je vše v pořádku a auto je v dobrém technickém stavu, vrátil Dalimilovi

doklady a popřál mu šťastnou cestu. Na rozloučenou ještě dodal: „Víte že jste dnes první řidič, který na tomto úseku měl v tuto dobu řádně zapnutý bezpečnostní pás? Tak vzorného řidiče jsem již dlouho neviděl“. Taková chvála přivedla Ticháčka do rozpaků. Celý zčervenal a odpověděl: „Snažím se dodržovat pravidla, ale svatý nejsem“. Policista se od srdce zasmál a ještě jednou popřál Ticháčkovi šťastnou cestu. Ten nasedl a upaloval pro vajíčka. Přece jen měl nějaké výčitky svědomí. Vždyť, kdyby jej jeho sen nevaroval, tak v ten den měli policisté dočinení jen se samými porušovateli pravidel silničního provozu. Takto jim jejich službu zpříjemnila jedna bílá vrána. Ovšem, bez přičinění Dalimila Ticháčka.

Sen ze dne 11.5.2005

Tentokrát se Dalimilovi zdálo, jak se pohybuje ve společnosti většího počtu lidí. Když tuto společnost opustil, vydal se ve svém snu na návštěvu svého spolužáka ze základní školy. Spolu se pohybovali po místnosti okolo stolu s přenosným počítačem.

Po probuzení si Ticháček začal lámat hlavu se svým snem. Chtěl si ujasnit, co mu sen svým obsahem děje napovídal. Ale, nebyl z toho vůbec moudrý. Vždyť jeho spolužák nebyl příznivcem přenosných počítačů. Zabýval se digitální fotografií a tak dával přednost stolnímu počítači s velkým monitorem. Pro svého koníčka si koupil kvalitní a drahý monitor s 19“ obrazovkou. To byla jeho velká pýcha i chlouba zároveň. A tak se Dalimil musel smířit stím, že tentokrát se mu nepodaří rozluštit svůj sen. Navíc mu opět nebylo dobře a proto se vzdal snažení sen rozkódovat. Byl rád že si dokáže pro tento den obstarat aspoň nákup, aby měl co jíst. Zapomněl na svůj sen a následující tři dny nevycházal ze svého bytu. Poté, co se Ticháčkovi udělalo lépe a doma již neměl co jíst, vypravil se na nákup. Přitom potkal cestou právě toho svého spolužáka, který jej pozval na návštěvu. Dalimil rád přijal pozvání, neboť si potřeboval vyčistit hlavu a přijít na jiné myšlenky. Dokončil nákup, doma udělal práci, kterou musel ze zdravotních důvodů odložit a poté se vypravil na návštěvu.

Se spolužákem dokázali ten den probrat celé okolí lépe než všechny drbny světa. Když už nebylo koho vyprat, stočila se řeč na fotografie. Spolužák nabídl prohlídku nových fotek a taková nabídka se nedá odmítnout. Dalimil se zvedl, aby se mohli přemístit

do jiné místnosti, kde byl umístěn stolní počítač. Jaké však bylo Ticháčkovo překvapení, když místo do pokoje šli jen ke druhému stolu, kde byl přenosný počítač. Toho si Dalimil při svém příchodu nevšimnul. Na svůj udivený pohled dostal následné vysvětlení: „Spolužákovi vyhořel jeho stolní počítač a tak mu dobrý známý zapůjčil svůj přenosný počítač, než si bude moci nechat opravit ten stolní počítač“.

Teprve nyní Dalimil pochopil, co mu dopředu jeho sen napovídal. Také pochopil, že ne vždy je možné sny rozluštit pouze logickou dedukcí. Uvědomil si, že se bude luštění snů učit do konce svého života a nikdy nedojde nakonec. Vždyť je jenom člověk!

Sen ze dne 14.7.2005

A jsme u posledního snu, který mi Dalimil dovolil napsat i s doprovodným příběhem. Děj tohoto snu je exotický, neboť se jedná o zemi pro mnoho lidí ze středu evropy vsutku exotickou. Přesto si myslím, že má v této knize své místo. Dokonce mám dojem, že svým dějem, který voní tajemnou dálkou se hodí pro tuto knihu jako tečka za vyprávěním o životě jednoho nenápadného človíčka. Nechám si již své úvahy pro sebe a začnu vyprávět.

V posledním snu uviděl Ticháček sám sebe jako návštěvu státu Kuba. Že se jedná o Kubu poznal podle toho, že před ním stál prezident této země. Po rozhovoru s tímto státníkem Dalimil uviděl, jak jede na prohlídku ostrova ve voze Škoda Octavia. Výhledem přes stěrače předního skla vozu sen skončil.

Když se Dalimil Ticháček probudil, nevěděl, co si má myslet. Toto není jeho parketa. Daleké cesty již konat nemůže a dlouho se neprobíral žádným cestopisným časopisem. Nemohl tedy přijít na to, co mu sen zvěstoval. Odpověď přišla až poté, co si na jejich zahrádce udělali malé posezení jeho rodiče se sousedy. Při tomto posezení se sousedka pochlubila tím, že jejich dcera byla se svým nastávajícím na dovolené právě na Kubě. Zašla pro svoji dceru a ta poté vyprávěla zážitky z této země. Ticháček se zaujetím poslouchal její vyprávění a nakonec se zeptal: „Jaké automobily jezdí na Kubě?“ Dostalo se mu odpovědi, která se z velké části kryla stím, co četl doma v tiskovinách různého druhu. Ale, dostal také informaci, kterou v žádné domácí tiskovině nečetl. „Jako TAXI jezdí na Kubě naše vozy Škoda

Octavia“. Z toho měl radost. Poděkoval za příjemné vyprávění a šel domů pracovat. Teprve ve svém pokoji si vzpomněl na svůj sen a jeho děj. Zároveň si uvědomil, že se právě v ten den naplnil. Opět měl další látku pro svoji práci i učení na cestě poznání důvodu lidského života.

Poslední slovo

Tato kniha vznikla na počátku roku 2005 a přesně 31.8.2005 byla odeslána jednomu nakladatelství. Do dnešního dne jsem však nedostal žádnou odpověď. Proto jsem přistoupil k řešení, které jako jediné mi umožní knihu vydat. Koupil jsem si počítač, tiskárnu a knihu přepsal s menšími úpravami do svého počítače, abych ji mohl po domácku vydat. Jen tak jsem mohl seznámit čtenáře se zlomkem života jednoho čecha. Tento človíček žije v Králově Dvoře u Berouna a několik kapitol je věnováno právě lidem žijícím v tomto městě. Oba jsme si dobře vědomi toho, že jakmile v těchto podmínkách vydáme knihu, způsobí to rozruch. Lidé nebudou chtít vzít v potaz, že někdo v jejich okolí dokázal více než oni. Obzvláště, když se po celý svůj život snažil žít poctivě a nikam se nedral! To zkrátka hodně lidí neudýchá! Přesto si budou muset zvyknout na to, že tu je a již nehodlá stát jen v koutě a nechat do sebe kopat. Ono se nedá po celý život pouze napravovat chyby druhých a stále jen ustupovat hlupákům, co si myslí, že jsou vyvolení i povolání k řízení světa. Kam dokázali tito hlupáci svět za staletí svého nadřazování se přivést, vidíme na každém kroku. A stále mají svoji hlavu. Nejsou ochotni si nechat poradit. Proto také musí začít nést následky své tuposti. Hlupákem se totiž žádný člověk nenarodí. Hlupákem se člověk stává až během své pouti vlastním životem. Proto také musí nést plnou odpovědnost za své myšlení, činy i následky svých činů! Doba, kdy za špatné jednání „mocných“ platili jen ty ovce dole, jsou již dávno pryč. A Dalimil dostal povolení zveřejnit daleko více ze svého

života. Včetně osudů těch, co si hrajou na chytráky i vyvolené zároveň. Ale, o tom až v další knize, kterou spolu připravujeme. Musíme se při psaní každé knihy držet svých vydavatelských možností, které nám včetně další pomoci dali do vínku naši učitelé, ochránci a pomocníci. Za to jim patří veliké díky.

NEPRODEJNÉ

www.econet2001.cz

Veškerou výbavu pro tento druh publikování dodala firma
ECONET COMPUTERS spol. s r.o.
Plzeňská 30, 26601 Beroun
Po dohodě se spisovatelem Ladislavem Veselým, že na stránkách naší firmy budeme prezentovat jeho práce.
Na druhé knize
„Ze života učedníka tajných nauk“
již pracuje a bude zde také prezentována.